

Баба Спаса.

Защото тамъ е самодивското хорище. Всекога на Трисветители излизатъ изъ морето вѣщицитѣ и наклаждатъ огънь тамъ, па до като петелъ пропѣе вито хоро кършатъ. И който стъпи слѣдъ това: или половинъ остава или пъкъ урама го хваща. Тамъ само знахарки на Енювъ - день прѣдъ изгрѣвъ слънце излизатъ цѣровити билки да бератъ — (Замислена). Ехъ, да чуешъ нѣкоя да ти разправи.

Бистра.

(Загледала баба Спаса). Тѣй казватъ, пъкъ ей новиятъ маякъ се захвана, толкозъ хора ходятъ тамъ и нищо.

Баба Спаса.

Ама смѣй ли нѣкой да прѣношува? Не казвай тѣй, Бистро. Азъ съ очитѣ си видѣхъ лани огъня. (Кръсти се). Боже - Господи, свѣтъ ми се зави.

Бистра.

Ние, младитѣ, не вѣрваме вече въ такива приказки. Туй сж само измислици. Това е отъ вѣрата, бабке.

Баба Спаса.

Господъ да ти е на помощъ! И майка ти бѣше таквазъ, Богъ да я прости!

Бистра.

Нима и майка ми не вѣрваше?

Баба Спаса.

По всичко, по всичко си приличате. Че погледни се (Сочи на портрета). На, като гледа тебе човѣкъ и като погледне портрета — ще помисли, че си ти.